

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 2 lutego 2012 r.*

Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie (WE) nr 1472/2006 — Przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu —
Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Artykuł 2 ust. 7, art. 9 ust. 5 i art. 17 ust. 3 —
Status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Indywidualna procedura —
Kontrola wrywkowa

W sprawie C-249/10 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej,
wniesione w dniu 18 maja 2010 r.,

Brosmann Footwear (HK) Ltd, z siedzibą w Kowloon (Chiny),

Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, z siedzibą w Zhongshan (Chiny),

Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd, z siedzibą w Guangzhou (Chiny),

Risen Footwear (HK) Co. Ltd, z siedzibą w Kowloon,

reprezentowane przez adwokatów L. Ruessmanna, A. Willemsa, S. De Knopa i C. Dackö,

wnoszące odwołanie,

w której drugą stroną są:

Rada Unii Europejskiej, reprezentowana przez J.P. Hixa oraz R. Szostaka, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez G. Berrischa, Rechtsanwalt, oraz N. Chesaites, barrister,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Komisja Europejska, reprezentowana przez T. Scharfa oraz H. van Vlieta, działających w charakterze pełnomocników,

Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC),

interwenienci w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, J. Malenovský, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis (sprawozdawca)
i D. Šváby, sędziowie,

* Język postępowania: angielski.

rzecznik generalny: P. Mengozzi,

sekretarz: C. Strömholm, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 25 maja 2011 r.,
po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 6 września 2011 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 W odwołaniu Brosmann Footwear (HK) Ltd (zwana dalej „Brosmann”), Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd (zwana dalej „Lung Pao”) i Risen Footwear (HK) Co. Ltd wnoszą do Trybunału o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 4 marca 2010 r. w sprawie T-401/06 Brosmann Footwear (HK) i in. przeciwko Radzie, Zb. Orz. s II-671 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), w którym Sąd oddalił ich skargę o stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1472/2006 z dnia 5 października 2006 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodząc[ego] z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu (Dz.U. L 275, s. 1, zwanego dalej „spornym rozporządzeniem”).

Ramy prawne

- 2 Przepisy regulujące stosowanie przez Unię Europejską środków antydumpingowych zawarte zostały w rozporządzeniu Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1), zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 461/2004 z dnia 8 marca 2004 r. (Dz.U. L 77, s. 12) (zwanym dalej „rozporządzeniem podstawowym”).
- 3 W odniesieniu do przyznawania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej (zwanego dalej „MET”) art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„7.

- a) W przypadku przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej [...], normalną wartość określa się w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego lub cenę z takiego kraju przeznaczoną dla innych krajów, łącznie ze Wspólnotą, a w przypadku gdy jest to niemożliwe, w oparciu o inną uzasadnioną metodę, w tym na podstawie ceny faktycznie płaconej lub należnej we Wspólnocie za produkt podobny, gdy jest to niezbędne, odpowiednio zmodyfikowanej, tak aby uwzględniała odpowiednią marżę zysku.

Wyznaczone zostanie państwo trzecie posiadające gospodarkę rynkową w oparciu o uzasadnioną metodę z odpowiednim uwzględnieniem wiarygodnych informacji dostępnych w czasie wyznaczania. Uwzględnia się także ograniczenia czasowe. Gdy jest to możliwe, wykorzystuje się państwo trzecie o gospodarce rynkowej będące przedmiotem tego samego dochodzenia.

Wkrótce po wszczęciu dochodzenia jego strony informuje się o wyznaczeniu państwa trzeciego o gospodarce rynkowej, pozostawiając 10 dni na skomentowanie wyboru.

- b) W postępowaniach antydumpingowych dotyczących przywozu z [...] Chińskiej Republiki Ludowej normalną wartość ustala się zgodnie z ust. 1–6, jeżeli zostanie wykazane, na podstawie właściwie uzasadnionych wniosków jednego producenta lub więcej, w stosunku do których toczy się postępowanie [...], że warunki gospodarki rynkowej przeważają w przypadku tego producenta lub tych producentów w odniesieniu do produkcji oraz sprzedaży rozpatrywanego produktu podobnego. Jeśli nie zachodzi taka sytuacja, stosuje się przepisy określone w lit. a).
- c) Wniosek na mocy lit. b) składa się w formie pisemnej oraz zawiera wystarczające dowody, że producent działa w warunkach gospodarki rynkowej, to jest w takich warunkach, gdzie:

decyzje przedsiębiorstw dotyczące cen, kosztów i nakładów, włączając na przykład surowce, koszty technologii i pracy, produkcję, sprzedaż i inwestycje, podejmowane są w odpowiedzi na sygnały rynkowe odzwierciedlające podaż i popyt oraz bez poważnej ingerencji w tym zakresie ze strony państwa, a koszty ważniejszych nakładów właściwie odzwierciedlają wartości rynkowe,

przedsiębiorstwa posiadają jeden wyraźny zestaw podstawowej dokumentacji księgowej, która jest niezależnie kontrolowana zgodnie z międzynarodowymi standardami księgowości oraz jest stosowana pod każdym względem,

koszty produkcji i sytuacja finansowa przedsiębiorstw nie podlegają znaczącym wahaniom, wynikającym z przejścia od byłego nierynkowego systemu gospodarki, w szczególności w odniesieniu do amortyzacji środków trwałych, innych odpisów, wymiany barterowej oraz płatności poprzez rekompensatę długów,

rozpatrywane przedsiębiorstwa podlegają przepisom ustawowym dotyczącym upadłości i własności, które gwarantują pewność i stabilność prawną działania tych przedsiębiorstw, oraz

przeliczenie kursów walutowych dokonywane jest według kursów rynkowych.

Ustalenia, czy producent spełnia wyżej wymienione kryteria, dokonuje się w terminie trzech miesięcy od rozpoczęcia postępowania, po przeprowadzeniu szczególnych konsultacji z Komitetem Doradczym oraz po umożliwieniu przedsiębiorstwom wspólnotowym przedstawienia uwag. Ustalenie takie pozostaje w mocy w trakcie całego postępowania”.

- 4 Artykuł 3 ust. 1, 2 i 7 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Ustalenie szkody”, ma następujące brzmienie:

„1. Zgodnie z niniejszym rozporządzeniem termin »szkoda« oznacza, jeżeli nie określono inaczej, znaczną szkodę dla przemysłu wspólnotowego, zagrożenie znaczną szkodą dla przemysłu wspólnotowego lub znaczne opóźnienie powstawania takiego przemysłu oraz jest interpretowane zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

2. Ustalenie szkody odbywa się na podstawie istniejących dowodów, po dokonaniu obiektywnej oceny zarówno: lit. a) wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych i jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Wspólnoty oraz lit. b) wpływu tego przywozu na przemysł wspólnotowy.

[...]

7. Znane czynniki, inne niż przywóz towarów po cenach dumpingowych, w tym samym czasie powodujące szkody dla przemysłu wspólnotowego, również poddaje się ocenie w celu stwierdzenia, czy spowodowane przez nie szkody nie zostały przypisane przywózowi towarów po cenach dumpingowych, na mocy ust. 6. Czynniki, które można w tym kontekście poddać ocenie, to m.in. wielkość i ceny towarów wywozowych niesprzedanych po cenach dumpingowych, zmniejszenie

popytu, zmiana modelu konsumpcyjnego, restrykcyjne praktyki handlowe i konkurencja między producentami zagranicznymi i producentami wspólnotowymi, postęp techniczny, działalność wywozowa i rentowność przemysłu wspólnotowego”.

- 5 Co się tyczy przesłanek wszczęcia dochodzenia antydumpingowego, art. 5 ust. 2, 3 i 4 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„2. Skarga na mocy ust. 1 musi zawierać dowody na istnienie dumpingu, szkody i związku przyczynowego między rzekomym przywozem towarów po cenach dumpingowych a domniemaną szkodą. [...]

[...]

3. Komisja w możliwym zakresie zbada dokładność i stosowność materiału dowodowego dostarczonego przez skarżącego w celu ustalenia, czy materiał ten jest wystarczający do wszczęcia dochodzenia.

4. Dochodzenia, zgodnie z ust. 1, nie wszczyna się, jeżeli nie zostanie ustalone, na podstawie poparcia lub sprzeciwu wyrażonego przez producentów podobnego produktu we Wspólnocie, że skarga została złożona przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu. Skargę uznaje się za złożoną przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu, jeżeli popierają ją producenci Wspólnoty, których całkowita produkcja stanowi ponad 50% łącznej produkcji podobnego wyrobu tej części przemysłu wspólnotowego, wyrażając poparcie lub sprzeciw w stosunku do skargi. Jednakże nie wszczyna się dochodzenia, jeżeli producenci wspólnotowi jednoznacznie popierający skargę zapewniają mniej niż 25% całkowitej produkcji podobnego wyrobu, wytwarzanej przez przemysł wspólnotowy”.

- 6 Artykuł 9 ust. 5 i 6 rozporządzenia podstawowego przewiduje:

„5. Cło antydumpingowe nakłada się w odpowiedniej wysokości dla każdego przypadku, w sposób niedyskryminujący, na przywóz towarów ze wszystkich źródeł, co do którego stwierdzono, że jest dumpingowy i powoduje szkodę, z wyłączeniem przywozu towarów ze źródeł, z których zobowiązania na podstawie niniejszego rozporządzenia zostały przyjęte. Rozporządzenie nakładające cło określa wysokość cła dla każdego dostawcy lub, jeżeli jest to niewykonalne oraz ogólnie, w przypadku zastosowania art. 2 ust. 7 lit. a), dla danego państwa dostawcy.

W przypadku gdy stosuje się art. 2 ust. 7 lit. a), ustala się jednakże indywidualne cło dla eksporterów, którzy mogą udowodnić, na podstawie należycie uzasadnionych roszczeń, że:

- a) w przypadku przedsiębiorstw, będących całkowicie lub częściowo własnością spółek zagranicznych lub wspólnych przedsiębiorstw, eksporterzy mają swobodę wycofywania do kraju kapitału i zysków;
- b) ceny eksportowe i wywożone ilości oraz warunki sprzedaży są swobodnie ustalane;
- c) większość udziałów znajduje się w posiadaniu osób prywatnych i że urzędnicy państwowi znajdujący się w zarządzie lub zajmujący kluczowe stanowiska kierownicze są w mniejszości lub że spółka jest wystarczająco niezależna od interwencji państwa;
- d) operacje wymiany są dokonywane po kursie rynkowym; oraz
- e) interwencja państwa nie pozwala na obejście środków antydumpingowych, jeżeli indywidualni eksporterzy korzystają z różnych stawek celnych.⁶ W przypadku gdy Komisja ograniczyła badanie zgodnie z art. 17, cła antydumpingowe nakładane na przywóz przez eksporterów lub producentów, którzy dokonali zgłoszenia zgodnie z art. 17, ale nie zostali objęci badaniem, nie mogą

przekroczyć średniego ważonego marginesu dumpingu stwierdzonego dla stron w kontroli wyrywkowej [...]. Poszczególne cła stosuje się na przewóz od eksportera lub producenta objętego indywidualną procedurą przewidzianą w art. 17.

- 7 W odniesieniu do techniki kontroli wyrywkowej art. 17 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„1. W przypadku dużej liczby skarżących, eksporterów, importerów, typów produktu lub transakcji dochodzenie można ograniczyć do rozsądnej liczby stron, produktów lub transakcji, wykorzystując wzorce statystycznie reprezentatywne w oparciu o informacje dostępne w momencie pobierania, albo do największej reprezentatywnej wielkości produkcji, obrotów lub wywozu, która może zostać właściwie zbadana w dostępnym okresie.

[...]

3. W przypadkach ograniczenia badania, zgodnie z niniejszym artykułem, indywidualne marginesy dumpingu oblicza się jednak dla eksportera lub producenta niewyznaczonego początkowo, który przekaze niezbędne informacje w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, z wyjątkiem gdy liczba eksporterów lub producentów jest tak duża, że indywidualne badania byłyby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiałyby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie”.

- 8 Artykuł 18 ust. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego ma następujące brzmienie:

„3. W przypadku gdy zainteresowana strona przekaze informacje, które nie są idealne pod każdym względem, nie zostaną one pomimo to pominięte, pod warunkiem że braki te nie spowodują zbędnych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności i są one właściwe i terminowo przekazane oraz weryfikowalne, a zainteresowana strona działała, dokładając wszelkich starań.

4. Jeżeli dowody bądź informacje nie są zaakceptowane, stronę dostarczającą bezzwłocznie powiadamia się o przyczynach takiej decyzji, zapewniając jej możliwość udzielenia wyjaśnień w określonym terminie. Jeżeli wyjaśnienia te zostają uznane za niezadowalające, przyczyny odrzucenia tych dowodów lub informacji zostaną ujawnione i podane w ramach opublikowanych ustaleń”.

Okoliczności powstania sporu

- 9 Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione przez Sąd w pkt 10–42 zaskarżonego wyroku w następujący sposób:

„10 Skarżące [...] są spółkami produkującymi i eksportującymi obuwie, posiadającymi siedziby w Chinach.

11 Przywóz obuwia z Chin klasyfikowanego w pewnych klasach Nomenklatury scalonej był objęty reżimem kontyngentów ilościowych, który wygasł w dniu 1 stycznia 2005 r.

12 W następstwie skargi złożonej w dniu 30 maja 2005 r. przez Confédération européenne de l'industrie de la chaussure [Europejską Konfederację Producentów Obuwia, zwaną dalej »CEC«] Komisja Wspólnot Europejskich wszczęła postępowanie antydumpingowe w zakresie przywozu pewnych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Chin i Wietnamu. Ogłoszenie o wszczęciu tego postępowania zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 7 lipca 2005 r. (Dz.U. C 166, s. 14, zwane dalej »ogłoszeniem o wszczęciu postępowania«).

- 13 Wobec znacznej liczby zainteresowanych stron w pkt 5.1 lit. a) ogłoszenia o wszczęciu postępowania przewidziano zastosowanie kontroli wrywkowej, na podstawie art. 17 rozporządzenia podstawowego.
- 14 Skarżące skontaktowały się z Komisją, przedstawiając jej w dniach 25 i 26 lipca 2005 r. informacje wymagane w świetle pkt 5.1 lit. a) ppkt (i) i pkt 5.1 lit. e) ogłoszenia o wszczęciu postępowania w celu uwzględnienia ich w ramach producentów eksportujących wybranych do prób[y], której ustanowienie instytucja ta proponowała na podstawie art. 17 rozporządzenia podstawowego oraz w celu przyznania im MET, a w razie jego braku celem skorzystania z indywidualnego traktowania [indywidualnej procedury] (zwane[j] dalej »IT«).
- 15 W dniu 23 marca 2006 r. Komisja wydała rozporządzenie (WE) nr 553/2006 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodząc[ego] z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu (Dz.U. L 98, s. 3, zwane dalej »rozporządzeniem tymczasowym«).
- 16 W świetle motywu 9 rozporządzenia tymczasowego dochodzenie dotyczące dumpingu i szkody objęło okres od dnia 1 kwietnia 2004 r. do dnia 31 marca 2005 r. (zwany dalej »okresem objętym dochodzeniem«). Badanie [tendencji pomocnych do] oszacowania szkody objęło okres od dnia 1 stycznia 2001 r. do 31 marca 2005 r. (zwany dalej »rozpatrywanym okresem«).
- 17 Ze względu na potrzebę ustalenia wartości normalnej dla producentów eksportujących w ChRL i Wietnamie, którzy nie mogą być traktowani według zasad gospodarki rynkowej, miała miejsce wizyta weryfikacyjna celem ustalenia wartości normalnej na podstawie danych z kraju analogicznego, w tym przypadku [Federacyjnej Republiki] Brazylii, która odbyła się w siedzibach trzech spółek brazylijskich (motyw 8 rozporządzenia tymczasowego).
- 18 Co się tyczy produktu objętego postępowaniem, z motywów 10, 11, 40 i 41 rozporządzenia tymczasowego wynika, że w jego zakres wchodzi głównie sandały, buty z wyższą cholewą, obuwie miejskie i buty miejskie [na różne okazje], ze skórzanymi cholewkami lub cholewkami ze sztucznej skóry. Ponadto z motywów 12–31 rozporządzenia tymczasowego wynika, że Komisja wykluczyła z definicji produktu objętego postępowaniem obuwie sportowe szczególnej technologii (Special Technology Athletic Footwear, zwane dalej »STAF«), a objęła tą definicją obuwie dziecięce. W świetle motywu 38 rozporządzenia tymczasowego wszystkie rodzaje obuwia ze skórzanymi cholewkami, mimo iż obejmują szeroki asortyment modeli i typów, pozostają zasadniczo takie same pod względem istotnych właściwości, zastosowań i percepcji wśród konsumentów. Tak więc w świetle motywu 39 tego rozporządzenia wszystkie te różne modele i typy są bezpośrednią konkurencją dla siebie nawzajem i są w bardzo dużym zakresie wymienne.
- 19 Komisja stwierdziła zatem w motywie 52 rozporządzenia tymczasowego, że wszystkie typy obuwia z cholewkami skórzanymi lub ze sztucznej skóry produkowane i sprzedawane w krajach, których dotyczy postępowanie, i w Brazylii, a także te produkowane i sprzedawane przez przemysł wspólnotowy na rynku wspólnotowym, są podobne do obuwia wywożonego do Wspólnoty z krajów, których dotyczy postępowanie.
- 20 W ramach ustalania dumpingu Komisja zastosowała kontrolę wrywkową. W świetle motywu 55 rozporządzenia tymczasowego pośród [chińskich] producentów eksportujących, którzy wyrazili chęć uczestnictwa w próbie, 154 dokonywało wywozu do Wspólnoty w okresie objętym dochodzeniem. W świetle tegoż motywu spółki te zostały wstępnie uznane za przedsiębiorstwa współpracujące i zostały uwzględnione przy doborze próby.
- 21 W świetle motywu 57 rozporządzenia tymczasowego dla celów ustalenia dumpingu Komisja przyjęła ostatecznie próbę obejmującą 13 chińskich producentów eksportujących, reprezentujących ponad 20% wielkości chińskiego wywozu do Wspólnoty. Zgodnie z motywem 59 tegoż

rozporządzenia dla celów omawianej selekcji przyjęto, po pierwsze, kryterium wielkości producenta eksportującego w odniesieniu do wielkości wywozu do Wspólnoty w celu sprzedaży, a po drugie, kryterium wielkości producenta eksportującego w odniesieniu do sprzedaży na rynku krajowym. W odniesieniu do tego ostatniego kryterium Komisja wskazała w motywie 60 rozporządzenia tymczasowego, że dane związane ze sprzedażą wewnętrzną zwiększały reprezentatywność prób[y], dostarczając informacji o cenach i kosztach związanych z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem na rynkach krajowych. W świetle motywu 61 rozporządzenia tymczasowego wybrane do próby przedsiębiorstwa chińskie reprezentowały 25% wielkości wywozu do Wspólnoty oraz 42% wielkości sprzedaży na chińskim rynku krajowym przez producentów współpracujących w dochodzeniu. W świetle tego samego motywu wyłączenie produktów STAF z definicji produktu objętego postępowaniem nie wpłynęło znacząco na reprezentatywność prób.

- 22 W świetle motywu 62 rozporządzenia tymczasowego producenci eksportujący, którzy ostatecznie nie zostali włączeni do próby, zostali poinformowani, że ewentualne cło antydumpingowe na wywożone przez nich produkty zostanie skalkulowane zgodnie z art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego. Co się tyczy wniosków przedstawionych przez tych producentów eksportujących celem obliczenia indywidualnego marginesu dumpingowego na podstawie art. 9 ust. 6 i [art.] 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, Komisja zadecydowała w motywie 64 rozporządzenia tymczasowego, że ich indywidualne badanie znacznie skomplikowałoby jej zadanie i uniemożliwiłoby zakończenie dochodzenia w rozsądnym terminie. W tych okolicznościach marża dumpingu tych producentów została określona przez ustalenie średniej ważonej marginesów dumpingu spółek objętych próbą (motywy 135, 143 rozporządzenia tymczasowego).
- 23 Jedna z trzynastu spółek początkowo objętych próbą nie odpowiedziała na przesłany jej przez Komisję kwestionariusz antydumpingowy (motyw 63 rozporządzenia tymczasowego).
- 24 W odniesieniu do definicji przemysłu wspólnotowego Komisja wskazała w motywie 150 rozporządzenia tymczasowego, że podmioty, które wniosły skargę antydumpingową, reprezentują 42% ogółu produkcji wspólnotowej produktu objętego postępowaniem. W świetle motywów 65 i 151 rozporządzenia tymczasowego Komisja wyselekcjonowała do próby dziesięciu producentów [wspólnotowych] na podstawie wielkości ich produkcji i zakładów. Producenci objęci próbą reprezentują 10% produkcji podmiotów, które wniosły skargę antydumpingową. Tak więc uznano, że 814 producentów wspólnotowych, w imieniu których złożono skargę antydumpingową, stanowi »przemysł wspólnotowy« w rozumieniu art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego (motyw 152 rozporządzenia tymczasowego).
- 25 Co się tyczy tożsamości producentów wspólnotowych objętych próbą, Komisja wskazała, że niektórzy z nich mieli we Wspólnocie klientów zaopatrujących się również w Chinach i Wietnamie, a zatem korzystających bezpośrednio z rozpatrywanego przywozu. Producenci ci znaleźli się w ten sposób w »delikatnej sytuacji«, gdyż niektórzy spośród ich klientów mogą odczuwać niezadowolenie z faktu złożenia lub wspierania przez te podmioty skargi przeciwko szkodliwemu dumpingowi. Producenci ci uznali zatem, że narażają się na »ryzyko odwetu« ze strony niektórych swoich klientów, w tym także potencjalne wypowiedzenie współpracy gospodarczej. Komisja przychyliła się więc do wniosku o utajnienie nazw spółek wybranych do próby (motyw 8 rozporządzenia tymczasowego).
- 26 Co się tyczy poziomu, który powinny osiągnąć tymczasowe środki antydumpingowe w celu wyeliminowania szkody, Komisja wskazała w motywie 284 rozporządzenia tymczasowego, że marża zysku wynosząca 2% obrotów może zostać [uznana za odpowiedni poziom, którego osiągnięcia przez przemysł wspólnotowy można by było oczekiwać] przy braku szkodliwego dumpingu. W świetle tegoż motywu odpowiada to najwyższemu poziomowi zysku osiągniętemu przez przemysł wspólnotowy w rozpatrywanym okresie, a konkretnie w roku 2002, gdy udział w rynku wyrobów z krajów, których dotyczy postępowanie, był stosunkowo ograniczony w porównaniu do poziomu w okresie objętym dochodzeniem.

- 27 Pismami z dnia 7 i 12 kwietnia 2006 r. Komisja przekazała skarżącym, odpowiednio w trybie art. 14 ust. 2 i art. 20 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, kopię rozporządzenia tymczasowego i dokumentu zawierającego informacje w zakresie podstawowych okoliczności i ustaleń, na podstawie których nałożono tymczasowe cła antydumpingowe (zwany dalej »dokumentem o ujawnieniu tymczasowych ustaleń«). Komisja wezwała skarżące do przekazania jej ewentualnych uwag w przedmiocie tych dokumentów do dnia 8 maja 2006 r.
- 28 Pismami z dnia 8 maja 2006 r. dwie skarżące, spółki Brosmann [...] i Lung Pao [...], przekazały Komisji swe uwagi w przedmiocie rozporządzenia tymczasowego i dokumentu o ujawnieniu tymczasowych ustaleń.
- 29 W dniu 2 czerwca 2006 r. doszło do spotkania pomiędzy spółką Lung Pao a Komisją w siedzibie tej ostatniej.
- 30 Faksem z dnia 8 lipca 2006 r. Komisja przekazała skarżącym, w trybie art. 20 ust. 2–4 rozporządzenia podstawowego, dokument w sprawie ostatecznego ujawnienia zasadniczych faktów i ustaleń stanowiący podstawę propozycji nałożenia ostatecznych ceł antydumpingowych. Komisja wezwała skarżące do przekazania jej uwag w przedmiocie dokumentu w sprawie ostatecznego ujawnienia do dnia 17 lipca 2006 r.
- 31 Pismem z dnia 28 lipca 2006 r. Komisja przekazała skarżącym dodatkowy dokument w sprawie ostatecznego ujawnienia.
- 32 Pismami z dnia 17 lipca i 2 sierpnia 2006 r. trzy skarżące, spółki Brosmann, Seasonable Footwear (Zhongshan) [Ltd] i Lung Pao, a także Novi Footwear (Far East) Pte Ltd, przekazały Komisji swoje uwagi dotyczące dokumentu w sprawie ostatecznego ujawnienia oraz dodatkowego dokumentu w sprawie ostatecznego ujawnienia. Pismem z dnia 7 sierpnia 2006 r. inna skarżąca, spółka Risen Footwear (HK) Co. [Ltd], przekazała Komisji swoje uwagi dotyczące dokumentu w sprawie ostatecznego ujawnienia.
- 33 W dniu 5 października 2006 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła [sporne] rozporządzenie [...]. Na mocy [tego] rozporządzenia Rada nałożyła ostateczne cło antydumpingowe na przywóz obuwia z cholewkami skórzanymi lub ze sztucznej skóry, z wyłączeniem: obuwia sportowego, obuwia STAF, kapci i innych pantofli domowych oraz obuwia z noskiem ochronnym, pochodzących z Chin i objętych różnymi kodami Nomenklatury scalonej (art. 1 [spornego] rozporządzenia). Stawka ostatecznego cła antydumpingowego mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Wspólnoty, przed ocleniem, została ustalona dla obuwia wyprodukowanego przez skarżąc[e] w wysokości 16,5%. W świetle art. 3 [spornego] rozporządzenia obowiązuje ono przez okres dwóch lat.
- 34 Jeśli chodzi o produkt objęty postępowaniem, Rada potwierdziła ocenę Komisji (zob. pkt 18 powyżej), w świetle której obuwie STAF powinno być wyłączone z definicji tego produktu, podczas gdy obuwie dziecięce powinno być nią objęte (motywy 19 i 25 [spornego] rozporządzenia). Rada odrzuciła natomiast wnioski o wyłączenie z definicji produktu będącego przedmiotem postępowania sześciu rodzajów obuwia, w tym obuwia wyprodukowanego z wykorzystaniem technologii opatentowanej. W odniesieniu do tej kategorii obuwia Rada stwierdziła, że opatentowana technologia nie stanowi samoistnie o znaczącej zmianie cech obuwia[a] przeznaczonego do użytku codziennego. Zatem obuwie to pozostaje w konkurencji z produkcją wspólnotową produktu będącego przedmiotem postępowania (motyw 37 [spornego] rozporządzenia).

- 35 W odniesieniu do reprezentatywności próby chińskich producentów Rada podkreśl[iała] w motywie 44 [spornego] rozporządzenia, że przedsiębiorstwa wybrane do próby reprezentowały ponad 12% wywozu do Wspólnoty pochodzącego od współpracujących w dochodzeniu producentów. Ponieważ art. 17 rozporządzenia podstawowego nie przewiduje progu w zakresie poziomu reprezentacji, wybrana próba jest reprezentatywna w rozumieniu tego przepisu.
- 36 Rada wskazała też w motywie 46 [spornego] rozporządzenia, że przyjęta metodyka miała na celu zapewnienie maksymalnej reprezentatywności próby i ujęcie w największej reprezentatywnej wielkości wywozu, która mogła zostać właściwie zbadana w dostępnym okresie, spółek z reprezentatywną sprzedażą na rynku krajowym.
- 37 Co się tyczy prób[y] producentów wspólnotowych Rada oddaliła w motywach 53–59 [spornego] rozporządzenia ogół zarzutów podważających tę reprezentatywność i potwierdziła tym samym ocenę, której Komisja dokonała w rozporządzeniu tymczasowym (zob. pkt 24 powyżej).
- 38 Co się tyczy kwestii związanych z przedstawionymi przez kilka spółek wnioskami o przyznanie MET, w przedmiocie których Komisja się nie wypowiedziała, Rada poświęciła im motywy 60–65 [spornego] rozporządzenia.
- 39 W świetle tych motywów okoliczność, że Komisja nie odpowiedziała indywidualnie na każdy z przedstawionych jej w tym zakresie wniosków, nie stanowi naruszenia rozporządzenia podstawowego. Przeciwnie, jest to zgodne z art. 17 tego rozporządzenia. Przewidziana w tym przepisie metoda kontroli wyrывkowej ma również zastosowanie do przypadków, gdy znaczna [liczba] zainteresowanych spółek wnosi o przyznanie im MET lub IT. W rozpatrywanej sprawie szczególnie znaczna liczba wniosków przedstawionych przez zainteresowane spółki nie pozostawiła administracji alternatywy dla zbadania wyłącznie wniosków złożonych przez [spółki objęte] próbą, celem pogodzenia wymogu najbardziej indywidualnej jak to możliwe analizy akt z wymogiem przestrzegania obowiązujących terminów. Oznaczało to zastosowanie do wszystkich spółek nieobjętych próbą średniej ważonej marż obliczonej dla przedsiębiorstw wyznaczonych do próby. Oznacza to, że sformułowane na etapie postępowania administracyjnego zarzuty, w świetle których obliczenie dumpingu nie jest reprezentatywne, również muszą zostać odrzucone.
- 40 Rozważania te mają też zastosowanie do wniosku o zastosowanie IT.
- 41 Co się tyczy definicji przemysłu wspólnotowego, Rada podkreśla w motywie 157 zaskarżonego rozporządzenia, że żaden z podmiotów składających skargę antydumpingową nie uchylił się od współpracy podczas dochodzenia. Pełne kwestionariusze dotyczące szkody wysłano jedynie do producentów wspólnotowych objętych próbą, co wynika z samej natury kontroli wyrывkowej (motyw 158 [spornego] rozporządzenia).
- 42 Co się tyczy poziomu, który powinny mieć środki antydumpingowe w celu wyeliminowania szkody, Rada wskazuje w motywie 292 [spornego] rozporządzenia na okoliczności przedstawione po ustanowieniu ceł tymczasowych, które wykazują, że ustalona w rozporządzeniu tymczasowym marża zysku w wysokości 2% powinna zostać ponownie rozpatrzona (zob. pkt 26 powyżej). Na tej podstawie Rada ustaliła tę marżę na 6% obrotów przemysłu wspólnotowego, wskazując, że przemysł ten uzyskiwał taką marżę w sektorze obuwia niebędącego przedmiotem szkodliwego dumpingu”.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 10 Pismem złożonym w dniu 28 grudnia 2006 r. w sekretariacie Sądu skarżące wniosły skargę o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia. Pismem złożonym w dniu 26 marca 2007 r. w sekretariacie Sądu Komisja wniosła o dopuszczenie jej do udziału w postępowaniu w charakterze

interwenienta popierającego żądania Rady. Pismem złożonym w dniu 5 kwietnia 2007 r. w sekretariacie Sądu CEC również wniosła o dopuszczenie jej do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2007 r. prezes drugiej izby Sądu przychylił się do wniosków Komisji i CEC o dopuszczenie ich do udziału w postępowaniu w charakterze interwenientów.

- 11 Na poparcie skargi skarżące podniosły osiem zarzutów opartych kolejno na:
 - naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. b) i art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego oraz naruszeniu zasad równego traktowania i ochrony uzasadnionych oczekiwań;
 - naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. c) i art. 18 rozporządzenia podstawowego oraz naruszeniu prawa do obrony;
 - oczywistym błędzie w ocenie oraz naruszeniu art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego;
 - oczywistym błędzie w ocenie oraz naruszeniu art. 1 ust. 4 i art. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego;
 - oczywistym błędzie w ocenie oraz naruszeniu art. 17 rozporządzenia podstawowego i art. 253 WE;
 - oczywistym błędzie w ocenie oraz naruszeniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego i art. 253 WE;
 - oczywistym błędzie w ocenie oraz naruszeniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego;
 - oczywistym błędzie w ocenie oraz naruszeniu art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
- 12 Oddalając dwa pierwsze zarzuty skargi, Sąd orzekł w pkt 77 i 78 zaskarżonego wyroku, że w przypadku zastosowania techniki kontroli wyrywkowej rozporządzenie podstawowe nie nadaje przedsiębiorcom nieobjętym próbą bezwarunkowego prawa do korzystania z obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu. Zdaniem Sądu przychylenie się do takiego wniosku zależy bowiem od decyzji Komisji w sprawie stosowania art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Sąd uznał, że w związku z tym, iż przyznanie MET lub IT służy zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego wyłącznie ustaleniu metody obliczania wartości normalnej w celu obliczenia indywidualnych marginesów dumpingu, Komisja nie była zobowiązana do rozpatrzenia wniosków o MET lub IT przedsiębiorców nieobjętych próbą, gdy stwierdziła w ramach stosowania art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, że obliczenie tych marginesów byłoby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiłoby jej zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie. Sąd wywiódł z powyższego, w pkt 92 omawianego wyroku, że w związku z tym, iż Komisja nie dopuściła się naruszenia prawa, powstrzymując się od badania wniosków skarżących o przyznanie MET lub IT, te ostatnie nie są uprawnione do powoływania się na upływ terminu trzech miesięcy przewidzianego w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, jako że termin ten obejmuje przypadki, w których Komisja jest zobowiązana do zbadania takich wniosków.
- 13 Co się tyczy trzeciego zarzutu skargi, Sąd oddalił go, stwierdzając w pkt 112 zaskarżonego wyroku, że oświadczenie producentów wspólnotowych, w świetle którego popierali oni skargę antydumpingową, było wystarczające dla stwierdzenia poparcia skargi antydumpingowej w rozumieniu art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Sąd przyjął ponadto w pkt 114 i 118 tego wyroku, że nic nie stoi na przeszkodzie, by Komisja uwzględniła w ramach dochodzenia elementy dowodowe, które z natury rzeczy zostały zebrane przed wszczęciem dochodzenia, oraz, że w omawianym przypadku sporne rozporządzenie zostało przyjęte w terminie 15 miesięcy przewidzianym w rozporządzeniu podstawowym.

- 14 W odniesieniu do zarzutu czwartego, opartego na oczywistym błędzie w ocenie oraz naruszeniu art. 1 ust. 4 i art. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego, Sąd oddalił go na tej podstawie, że instytucje przyjęły, w rozporządzeniu tymczasowym i rozporządzeniu spornym, prawidłową definicję produktu objętego postępowaniem. Sąd oddalił również w pkt 156 zaskarżonego wyroku zarzut piąty podniesiony przez skarżące na poparcie ich skargi, na podstawie którego kwestionowały one zasadniczo reprezentatywność próby producentów eksportujących ustanowionej na mocy art. 17 rozporządzenia podstawowego oraz uzasadnienie spornego rozporządzenia w tym zakresie.
- 15 Jeśli chodzi o zarzut szósty, Sąd orzekł, w szczególności w pkt 164 zaskarżonego wyroku, że Komisja znajdowała się w posiadaniu informacji niezbędnych do ustanowienia próby obejmującej producentów wspólnotowych na podstawie tych kryteriów, które jej zdaniem były najbardziej istotne. Ponieważ skarżące nie kwestionowały adekwatności tych kryteriów, Sąd stwierdził, że ich argumenty w przedmiocie ustanowienia próby należy oddalić. Sąd orzekł również w pkt 173 zaskarżonego wyroku, że zarzuty skarżących dotyczące nieprawdziwych danych, które miały być dostarczone przez dwie włoskie spółki, mogły zostać uznane za istotne, tylko jeśli dane te mogły podważyć czynniki brane pod uwagę przez Radę w celu ustalenia istnienia szkody.
- 16 Co się tyczy siódmego zarzutu skargi, opartego na oczywistym błędzie w ocenie odnoszącym się do złych wyników eksportowych przemysłu wspólnotowego, Sąd orzekł w pkt 192 zaskarżonego wyroku, iż Rada słusznie uznała w motywie 224 spornego rozporządzenia, że znaczna większość produkcji wspólnotowej była przeznaczona na rynek wspólnotowy, a zatem że wyniki działalności eksportowej nie mogły spowodować istotnej szkody dla przemysłu wspólnotowego. Sąd przyjął także w pkt 196 zaskarżonego wyroku, że skutki przywozu z innych państw trzecich nie mogą podważać związku przyczynowego istniejącego między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy. Ponadto – jak Sąd podkreślił w pkt 199 omawianego wyroku – gdy instytucje stwierdzą, że przywóz produktu podlegającego do tej pory ograniczeniom ilościowym wzrósł po wygaśnięciu tych ograniczeń, mogą one uwzględnić ten wzrost dla celów dokonywanej przez nie oceny szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy. W konsekwencji Sąd uznał w pkt 200 tego wyroku, że instytucje uwzględniły szereg czynników dotyczących szkody i związku przyczynowego, związanych nie tylko z ostatnim kwartałem okresu objętego dochodzeniem, ale również z rozpatrywanym okresem.
- 17 Wreszcie Sąd oddalił także ósmy zarzut podniesiony przez skarżące na poparcie ich skargi – zgodnie z którym dokonana przez Radę w spornym rozporządzeniu ocena dotycząca poziomu, jaki powinny osiągnąć ostateczne środki antydumpingowe w celu usunięcia szkody, była oczywiście błędna – orzekając w pkt 208 zaskarżonego wyroku, że Rada nie dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, opierając się na marży zysku, którą przemysł wspólnotowy uzyskał przy sprzedaży obuwia innego rodzaju niż będące przedmiotem dochodzenia, ponieważ te inne rodzaje obuwia są wystarczająco zbliżone do produktu objętego dochodzeniem.

Żądania stron

- 18 W odwołaniu wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd nie stwierdził nieważności spornego rozporządzenia oraz obciążył je kosztami postępowania przed Sądem,
 - stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia, oraz
 - obciążenie Rady kosztami postępowania odwoławczego i kosztami postępowania przed Sądem.
- 19 Rada wnosi do Trybunału o:
- tytułem żądania głównego – oddalenie odwołania,

- tytułem żądania ewentualnego – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania, oraz
 - tytułem dalszego żądania ewentualnego – oddalenie odwołania i w każdym razie obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania odwoławczego.
- 20 Komisja wnosi o oddalenie odwołania i obciążenie wnoszących odwołanie poniesionymi przez nią kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

- 21 Na poparcie odwołania wnoszące odwołanie podnoszą dziewięć zarzutów, opartych, po pierwsze, na naruszeniu prawa w zakresie stosowania art. 2 ust. 7 i art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, po drugie, na naruszeniu prawa w zakresie stosowania art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego i braku uzasadnienia w odniesieniu do terminu trzech miesięcy zastosowanego wobec wniosków o przyznanie MET lub IT złożonych przez producentów chińskich ujętych w próbie, po trzecie, na naruszeniu prawa w zakresie stosowania art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do tego samego terminu zastosowanego wobec wniosków o przyznanie MET lub IT złożonych przez wnoszące odwołanie, po czwarte, na wypaczeniu dowodów, braku uzasadnienia i naruszeniu prawa w zakresie stosowania art. 3 ust. 2, 5 i 6, art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 tego rozporządzenia, oraz po piąte, na naruszeniu prawa w zakresie stosowania art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia. Cztery pozostałe zarzuty podniesione na poparcie odwołania dotyczą ustaleń Sądu odnoszących się do szkody poniesionej przez producentów wspólnotowych i są oparte w pierwszej kolejności na naruszeniu prawa w zakresie stosowania art. 3 rozporządzenia podstawowego i wypaczeniu dowodów, w drugiej kolejności na naruszeniu prawa popełnionym w odniesieniu do ciążącego na instytucji prowadzącej dochodzenie obowiązku starannego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych elementów, w trzeciej kolejności na naruszeniu art. 253 WE oraz w czwartej kolejności na naruszeniu prawa w zakresie stosowania art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego.

W przedmiocie zarzutów opartych na naruszeniu prawa w zakresie stosowania art. 2 ust. 7 i art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego

- 22 Jako że trzy pierwsze zarzuty odwołania dotyczą naruszenia prawa w spornym rozporządzeniu w odniesieniu do złożonych przez wnoszące odwołanie wniosków o przyznanie MET lub IT, należy zbadać je łącznie.

Argumentacja stron

- 23 W ramach zarzutu pierwszego wnoszące odwołanie utrzymują, że Sąd naruszył prawo w zakresie stosowania art. 2 ust. 7 lit. c) i art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, orzekając, że instytucje nie były zobowiązane do zbadania wniosków o przyznanie MET lub IT złożonych przez skarżące ani do wzięcia ich w jakikolwiek sposób pod uwagę. Zdaniem wnoszących odwołanie, gdyby chińscy producenci eksportujący byli w stanie wykazać, że spełniają przesłanki ustanowione w tych przepisach, powinni być traktowani tak, jak gdyby mieli siedzibę w innym państwie niż państwo producentów, którzy nie spełniają wspomnianych przesłanek, to jest państwo, w którym nie istnieje gospodarka rynkowa. Wspomniane przepisy z definicji mogą być stosowane wyłącznie w sposób indywidualny dla każdego przypadku, gdyż wymagają scharakteryzowania warunków gospodarczych, w jakich działa każda spółka analizowana oddzielnie. Wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, kiedy ograniczył ich wniosek o przyznanie MET lub IT do wniosku o uzyskanie indywidualnego marginesu dumpingu w rozumieniu art. 17 rozporządzenia podstawowego. W każdym razie wnoszące odwołanie żądały uznania faktu, że prowadzą działalność „w Chinach posiadających gospodarkę rynkową”, dlatego też powinna im zostać przyznana stawka średniego ważonego cła dla producentów działających w warunkach gospodarki rynkowej. Ponadto w opinii wnoszących

odwołanie Sąd naruszył prawo, przyjmując, że instytucje mogły słusznie powołać się na okoliczność, iż liczba wniosków o przyznanie MET lub IT była tak duża, że ich analiza uniemożliwiłaby instytucjom zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie.

- 24 Co się tyczy zarzutu drugiego, wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, nie badając ich twierdzenia, zgodnie z którym instytucje naruszyły art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego w ten sposób, że nie rozstrzygnęły w przedmiocie wniosków o przyznanie MET lub IT złożonych przez producentów chińskich ujętych w próbie w terminie trzech miesięcy od wszczęcia dochodzenia. Nie dostarczając jakiegokolwiek uzasadnienia w tym względzie, Sąd uchybił – zdaniem wnoszących odwołanie – spoczywającemu na nim obowiązкови uzasadnienia.
- 25 W ramach zarzutu trzeciego wnoszące odwołanie utrzymują, że Sąd naruszył prawo, uznając, że nie mogły one powoływać się na art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do ich wniosków o przyznanie MET z tego względu, że okres trzech miesięcy „obejmuje przypadki, w których Komisja jest zobowiązana do zbadania” wniosków o przyznanie MET lub IT.
- 26 Zdaniem Rady zarzut pierwszy stanowi powtórzenie zarzutu podniesionego w pierwszej instancji i oddalonego przez Sąd. Rada wskazuje, że brak jest wątpliwości co do tego, że eksporterzy nieujęci w próbie, których wnioski o przyznanie MET nie zostały uwzględnione zgodnie z art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, nie mogą uzyskać indywidualnego marginesu dumpingu, bez względu na to, czy mają siedzibę w państwie o gospodarce rynkowej. W konsekwencji w odniesieniu do państw niemających gospodarki rynkowej MET lub IT mają na celu umożliwienie przedsiębiorstwom wchodzącym w skład próby lub tym, których wniosek został uwzględniony zgodnie z art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, uzyskanie indywidualnego marginesu dumpingu. W każdym razie Rada twierdzi, że skarżące nie dochodziły w pierwszej instancji prawa do uzyskania indywidualnego marginesu dumpingu lub indywidualnej stawki ceł, skutkiem czego ich argumentacja jest pozbawiona znaczenia.
- 27 Komisja przypomina, że zasadniczy argument wnoszących odwołanie polega na twierdzeniu, że badanie wniosków o przyznanie MET lub IT złożonych przez podmioty gospodarcze niewchodzące w skład próby może być celowe nawet wtedy, gdy podmiotom tym nie został przyznany indywidualny margines dumpingu. Zdaniem Komisji wnoszące odwołanie twierdzą, że badanie takie mogłoby być użyteczne, jeżeli w jego wyniku zainteresowane podmioty gospodarcze mogłyby uzyskać stawkę cła (średniego ważonego) znajdującą zastosowanie do podmiotów gospodarczych ujętych w próbie i korzystających z MET lub IT. Niemniej Sąd uznał – co nie zostało zakwestionowane przez wnoszące odwołanie – że w omawianej sprawie nie było to możliwe. Zgodnie ze stanowiskiem Komisji wnoszące odwołanie nie przedstawiły żadnej argumentacji pozwalającej uzasadnić obowiązek po stronie instytucji – który to obowiązek Sąd miał nieprawidłowo zastosować – przeprowadzenia oceny każdego wniosku o przyznanie MET lub IT, nawet jeżeli instytucje decydują się skorzystać z metody kontroli wrywkowej.
- 28 W odniesieniu do drugiego zarzutu odwołania Rada i Komisja utrzymują zasadniczo, że jest on niedopuszczalny ze względu na fakt, iż stanowi nowy zarzut, podniesiony po raz pierwszy na etapie odwołania.
- 29 Co się tyczy zarzutu trzeciego, Rada jest zdania, że omawiany termin trzech miesięcy znajduje wyraźnie zastosowanie do „ustalenia, czy producent spełnia [...] kryteria [MET]”. Jeżeli kwestia ta nie jest przedmiotem analizy, wspomniany trzymiesięczny termin nie znajduje zastosowania. Zdaniem Komisji instytucje nie były zobowiązane do zbadania wniosków o przyznanie MET lub IT złożonych przez skarżące z tych samych powodów co przytoczone w odpowiedzi na zarzut pierwszy odwołania. Zarzut trzeci jest zatem zdaniem tej instytucji bezzasadny.

Ocena Trybunału

- 30 Tytułem wstępu należy zauważyć, że zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego w przypadku przywozu z państw nieposiadających gospodarki rynkowej, w drodze wyjątku od zasad określonych w art. 2 ust. 1–6, normalną wartość określa się co do zasady w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego.
- 31 Niemniej na mocy art. 2 ust. 7 lit. b) w postępowaniach antydumpingowych dotyczących przywozu między innymi z Chin normalną wartość ustala się zgodnie z art. 2 ust. 1–6 rozporządzenia podstawowego, jeżeli zostanie wykazane, na podstawie właściwie uzasadnionych wniosków producenta lub producentów, w stosunku do których toczy się postępowanie, oraz zgodnie z kryteriami i procedurami określonymi w art. 2 ust. 7 lit. c), że warunki gospodarki rynkowej przeważają w przypadku tego producenta lub tych producentów w odniesieniu do produkcji oraz sprzedaży rozpatrywanego produktu podobnego.
- 32 Należy podkreślić, że ciężar dowodu spoczywa na producencie eksportującym, który dąży do uzyskania MET na podstawie art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego. W tym względzie art. 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy wspomnianego rozporządzenia stanowi, że złożony przez takiego producenta wniosek musi zawierać wystarczające dowody – takie jak wskazane w tym ostatnim przepisie – że producent działa w warunkach gospodarki rynkowej. Tym samym na instytucjach Unii nie spoczywa ciężar udowodnienia, że producent eksportujący nie spełnia przesłanek przewidzianych dla korzystania z tego statusu. Do instytucji tych należy natomiast dokonanie oceny, czy dowody przedstawione przez danego producenta eksportującego są wystarczające dla wykazania, że spełnione zostały przewidziane w art. 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego przesłanki dla przyznania mu MET, a do sądu Unii kontrola, czy ocena ta nie jest dotknięta oczywistym błędem.
- 33 Jak wynika z pkt 14 zaskarżonego wyroku, skarżące przekazały Komisji informacje wymagane w świetle pkt 5.1 lit. a) ppkt (i) i pkt 5.1 lit. e) ogłoszenia o wszczęciu postępowania w celu przyznania im MET, a w razie jego braku celem skorzystania z IT. Instytucje Unii nie przeprowadziły indywidualnej analizy wspomnianych wniosków.
- 34 Z motywu 61 spornego rozporządzenia wynika bowiem, że zainteresowane instytucje, opierając się na art. 17 rozporządzenia podstawowego, przyjęły, że ze względu na istotę techniki kontroli wyrwykowej eksporterzy nie mogą być poddani indywidualnej ocenie. W motywie tym zostało również wyjaśnione, że liczba wniosków o przyznanie MET i IT była tak duża, że indywidualne ich rozpatrzenie – które ma miejsce w niektórych innych sprawach – było niemożliwe z administracyjnego punktu widzenia. W tych okolicznościach instytucje Unii uznały za uzasadnione zastosowanie w ten sam sposób do wszystkich przedsiębiorstw nieobjętych próbą średniego ważonego marginesu obliczonego dla ogółu przedsiębiorstw objętych próbą.
- 35 W pkt 72–80 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił argumentację skarżących, zgodnie z którą rozporządzenie podstawowe obligowało Komisję do badania każdego indywidualnego wniosku o przyznanie MET lub IT złożonego przez podmiot gospodarczy mający siedzibę w państwie niemającym gospodarki rynkowej. W pkt 78 omawianego wyroku Sąd orzekł, że Komisja nie była zobowiązana do rozpatrzenia wniosków o przyznanie MET lub IT złożonych przez przedsiębiorców nieobjętych próbą, gdy stwierdziła w ramach stosowania art. 17 ust. 3 tego rozporządzenia, że obliczenie indywidualnych marginesów dumpingu byłoby dla niej nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiłoby jej zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie.
- 36 Sąd naruszył jednakże prawo w zakresie, w jakim uznał, że Komisja nie miała obowiązku zbadać opartych na art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia podstawowego wniosków o przyznanie MET, złożonych przez podmioty gospodarcze nieujęte w próbie.

- 37 Należy zauważyć w tym względzie, po pierwsze, że art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego wchodzi w zakres przepisów tego rozporządzenia poświęconych wyłącznie ustalaniu wartości normalnej, podczas gdy art. 17 tego aktu prawnego, dotyczący kontroli wyrywkowej, należy do przepisów regulujących między innymi dopuszczalne metody określania marginesu dumpingu. Co za tym idzie, chodzi tu o przepisy o różnej treści i różnym celu.
- 38 Po drugie, ciążący na Komisji obowiązek wypowiedzenia się w przedmiocie wniosku podmiotu gospodarczego ubiegającego się o uzyskanie MET wynika wyraźnie z art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Przepis ten ustanawia bowiem obowiązek określenia wartości normalnej, zgodnie z art. 2 ust. 1–6, jeżeli zostanie wykazane na podstawie właściwie uzasadnionych wniosków producenta lub producentów, że w ich przypadku przeważają warunki gospodarki rynkowej. Ów obowiązek rozpoznania warunków gospodarczych, w jakich działa każdy producent, w odniesieniu do wytwarzania i sprzedaży rozpatrywanego produktu podobnego, nie jest uwarunkowany sposobem obliczania marginesu dumpingu.
- 39 Po trzecie, zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego ustalenia, czy producent spełnia kryteria wymienione w art. 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy celem uzyskania MET dokonuje się w terminie trzech miesięcy od rozpoczęcia dochodzenia.
- 40 W konsekwencji trzy pierwsze zarzuty powołane przez wnoszące odwołanie na poparcie ich odwołania dotyczące naruszenia art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego należy uznać za zasadne. Co za tym idzie, należy uchylić zaskarżony wyrok bez konieczności analizy innych zarzutów odwołania.

W przedmiocie postępowania w pierwszej instancji

- 41 Zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jeśli odwołanie jest zasadne, Trybunał uchyli orzeczenie Sądu. Może on wydać ostateczne orzeczenie w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala. Ma to miejsce w niniejszym przypadku.
- 42 Przede wszystkim z pkt 36–40 niniejszego wyroku wynika, że Komisja powinna była zbadać przedstawione jej uzasadnione wnioski złożone przez wnoszące odwołanie na podstawie art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia podstawowego celem uzyskania MET w ramach postępowania antydumpingowego, o którym mowa w spornym rozporządzeniu. Następnie należy stwierdzić, iż nie jest wykluczone, że takie badanie doprowadziłoby do nałożenia na nie ostatecznego cła antydumpingowego w stawce innej niż mająca do nich zastosowanie na mocy art. 1 ust. 3 spornego rozporządzenia i wynosząca 16,5%. Z tego ostatniego przepisu wynika bowiem, że na jedyne przedsiębiorcę chińskiego ujętego w próbie, który uzyskał MET, zostało nałożone ostateczne cło antydumpingowe w stawce 9,7%. Tymczasem zgodnie z pkt 38 niniejszego wyroku, gdyby Komisja stwierdziła, że warunki gospodarki rynkowej przeważały także w odniesieniu do wnoszących odwołanie, należałoby je również objąć – w braku możliwości obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu – stawką w wysokości 9,7%.
- 43 Wobec powyższego należy stwierdzić nieważność spornego rozporządzenia w zakresie dotyczącym wnoszących odwołanie.

W przedmiocie kosztów

- 44 Na mocy art. 122 akapit pierwszy regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeśli odwołanie jest zasadne i Trybunał orzeka wyrokiem kończącym postępowanie w sprawie, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 69 § 2 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Artykuł 69 § 4 akapit pierwszy regulaminu stanowi, że

państwa członkowskie, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty, natomiast art. 69 § 4 akapit trzeci regulaminu przewiduje, że Trybunał może postanowić, iż interwenienci niewymienieni w akapitach poprzednich pokrywają własne koszty.

- 45 Ponieważ odwołanie złożone przez wnoszące odwołanie zostało uwzględnione i stwierdzono nieważność spornego rozporządzenia w zakresie dotyczącym wnoszących odwołanie, należy obciążyć Radę kosztami poniesionymi przez wnoszące odwołanie zarówno w pierwszej instancji, jak i w ramach niniejszego postępowania, zgodnie z żądaniem wnoszących odwołanie. Ponadto Komisja i CEC pokryją własne koszty poniesione zarówno w pierwszej instancji, jak i w ramach niniejszego postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Uchyła się wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 4 marca 2010 r. w sprawie T-401/06 Brosmann Footwear (HK) i in. przeciwko Radzie.**
- 2) **Stwierdza się nieważność rozporządzenia Rady (WE) nr 1472/2006 z dnia 5 października 2006 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodząc[ego] z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu w zakresie dotyczącym Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd i Risen Footwear (HK) Co. Ltd.**
- 3) **Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd i Risen Footwear (HK) Co. Ltd zarówno w pierwszej instancji, jak i w ramach niniejszego postępowania.**
- 4) **Komisja Europejska i Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC) pokrywają własne koszty poniesione zarówno w pierwszej instancji, jak i w ramach niniejszego postępowania.**

Podpisy